

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan psaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 28. vel. travna 1886.

List 22.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

sporoča vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov
od Gospoda in Izveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

II. Če pa morda vprašate, kaj je napotilo sv. Očeta, da so razpisali sedanje sv. leto, nate tu odgovor. Napotila jih je resnica, ki ste jo čuli: da mirno počiva le ta, kateri v Bogu počiva; napotilo jih je pa tudi današnje stanje človeške družbe, katero se pa tako malo prilega tej resnici.

Resnično! ako se ozremo na sedanji svet in opazimo povsod toliko negotovost v vsch razmerah, bi se nam skoraj zdelo, da imamo pred seboj živo podobo poslednjih časov. „Potem — tako opisuje božji Izveličar one čase — potem bode vstalo ljudstvo zoper ljudstvo, in kraljestvo zoper kraljestvo.“¹⁾ In dandanes, kaj vidimo? Kraljestvo se oborožuje proti kraljestvu, narod se loči od naroda, in ljudstva so pripravljena ter preže na medsebojen napad. Sicer pravijo in zagotavljajo: „Mir, mir; pa ni miru!“²⁾ vresničujejo se marveč dan na dan besede prerokove: „Slišimo strašen glas; strah je in ne mir.“³⁾ In če sv. apostol Peter piše o poslednjih časih: „Pred vsem vedite, da pridejo poslednje dni zapeljivi zasmehovalci, živeči po lastnih željah, in pokré: kje je obljuba?“⁴⁾ resnično tudi naše dni ne manjka sličnih prikazni.

Od kod to stanje? Časi pred drugim prihodom Kristusovim se nam opisujejo kot časi, v katerih bo vladalo strašno brezverstvo med narodi; časi, gledé na katere Kristus sam vpraša: „Bo li Sin človekov, kedar zopet pride, mar še našel vero na zemlji?“⁵⁾ In ravno tako moramo, žal Bog, tudi mi priznati, da se te obžalovanja vredne razmere naših dni tem bolj prikazujejo, čim bolj se zametava resnica: da smo v vsem od Boga odvisni in njegovi dolžniki; čim bolj odpada človeška družba od Boga; čim bolj odpada od Kristusa in od vere, katero naj nam njegova cerkev oznanjuje.

Nahaja se dandanes zares komaj kako večje ljudstvo, ki bi ne menilo, da mora svoj politični prepoved in svoj notranji razvoj spremljati z vedno močnejšo in močnejšo povzdignjenim glasom: „*nolumus hunc regnare super nos*“, nečemo, da bi Kristus nad nami vladal; nečemo njegovega nauka; nečemo njegovih zapovedi; nečemo njegovih služabnikov. Nekaj časa se znabiti še nekako previdno ozirajo na cerkev in duhovščino; kakor so tudi Judje hoteli Gospoda enkrat celó za kralja narediti, dokler so menili, da deluje po njihovih namenih. Ako pa pride ura, ko se mora nasproti krivičnim zahtevam reči z apostoli: treba je Boga in njegovo namestnico na zemlji, sv. cerkev, bolj ubogati, nego ljudi; potem se le prerado ponavlja to, kar se je primerilo¹⁾ svoje dni Gospodu v njegovem domačem mestu, ko svojim rojakom ni po volji govoril. „Vsi se raztogoté, ko to slišijo. In vstanejo, in ga izženó ven iz mesta, in ga peljejo na rob gore, na kateri je bilo njih mesto sozidano, da bi ga doli pahnili.“²⁾ *Nolumus hunc regnare super nos*, to je enako stara kakor nova pesem; in ravno to dandanes prepevajo oni, ki priporočajo, kakor zlasti najnovejši čas sem ter tje, da je odpad od vere nekaj potrebnega, kar tirja politika in narodnost; in ki edino cerkev Jezusa Kristusa od sebe pahajo.

Kakšni morejo biti pač nasledki vedno večjega odpada od Boga in sovraštva sedanje družbe proti Kristusu in njegovi cerkvi? Podobni onim, kakoršni so zadeli o svojem času judovsko ljudstvo, ker je zavrglo Kristusa: enaki vzroki, enaki učinki. Tudi tedaj je moral Kristus iz političnih in narodnostnih ozirov umreti. „Če ga tako pustimo, — tako se je čulo v velikem zboru — verovali bodo vsi vanj, in prišli bodo Rimljani, in vzeli nam bodo deželo in narod.“ Zato je dobro, „da en človek umerje za ljudstvo, in da ni cel narod pokončan... Od tistega dne so tedaj sklenili ga umoriti.“³⁾ In on je umerl! Ljudstvo pa in njegovo sv. mesto? Videlo je spolniti se prerokovanje, katero je že Mozes ljudstvu dal: „Tujec, ki biva s teboj v deželi, se bo nad tebe povzdignil in bo višji; ti pa boš padlo in bodeš nižje... In prišla bodo nad tebe vsa ta prekletstva... dokler ne pogineš, ker nisi poslušalo glasu Gospoda, svojega Boga, in nisi spolnovalo njegovih zapovedi.“⁴⁾ Ono ni izgubilo le svojega Mesija in z njim pravice do nebes, marveč po prerokovanju Jezusa Kristusa.

¹⁾ Luc. 21, 9. ²⁾ Jerem. 6, 14. ³⁾ Ibid. 30, 5. ⁴⁾ II. Petr. 3, 3, 4. ⁵⁾ Luc. 18, 8.

¹⁾ Luc. 4, 28, 29. ²⁾ Joan. 11, 48 sequ. ³⁾ V. Mo. 28, 43, 45. ⁴⁾ Luc. 21, 20 sequ. cum paral.

je tudi politično in narodno poginilo. Želi so tedaj popolnoma nasprotno temu kar so želeli — svareč zgled vsem narodom, katerim je na poti Gospod in njegova cerkev. Resnično namreč je in resnično tudi ostane, branimo se tega kolikor hočemo: le jeden je rešenje, katero je Bog pripravil pred obličjem vseh narodov¹⁾ — Kristus gospod, ogelni kamen v celom svetovnem redu. In zato le ta dobro zida, kedor na njega zida; „vsak (pa), kedor pade na ta kamen, se bo razbil; na kogar pa on pade, tega bode razdrobil.“²⁾

To od Boga odtujeno, Kristusu sovražno, in zato v svojih posledicah toliko žalostneje stanje sedanje družbe je bilo, katero je od Boga nam postavljenega najvišega pastirja in učitelja narodov, papeža, nagnilo, da so v posebni okrožnici z dne 1. novembra pret. l. krepko povzdignili svoj glas, kako potrebno je, da se države z novega postavijo na kerščansko stališče, in da se vse javno življenje razvija na kerščanskih tleh.

Kedor veruje in ve, kakor mi verujemo in vemo, da je naše sedanje življenje le priprava na prihodnje; in da ni druge poti, kakor pot, katero nam je pokazal Kristus v svoji cerkvi, da dospemo v srečno prihodnost: ta ve in vidi tudi, kako preimenitno uslugo so storili sv. Oče vsakemu posameznemu udu človeške družbe. Da, preimenitno uslugo so sv. Oče nam storili, odločno tirjajoč, da se morajo vse javne zadeve v deržavah tako uravnati, da se pot do Kristusa nikomur ne zastavlja ali celo nemogoča ne stori; da se nihče, bodi si s silo, bodisi z vabljenjem, bodisi s tem, da so mu odperta kriva pota, od nje ne odvrača; da slednjič od Boga postavljenega kašipota sv. cerkve, v njenem božjem poslanju nobena človeška sila ne zavira. Kako nevarno zares; da, rekel bi, nemogoče postane posameznim, da bi neobhodno potrebne stize k Kristusu v svojem življenju ne zgrešili, če vse družabne sile delajo zoper Kristusa, in če se celo družabno življenje: v postavodaji, v šoli, slovstvu i. t. d. giblje v Kristusu sovražni meri! In nasprotno, koliko je polajšanje in kolika podpora posameznemu, ako mu vse razmere, in, rekel bi, cela okolica kaže na Kristusa in njegovo cerkev, in družba pri tem njegovi slabi volji pomaga! Godi se pri tem — seveda v neskončno večji meri — kakor v vsaki družini. Ako je ta slaba in nekerščanska, bode po besedah: „Popači dobre navade slaba družina“,³⁾ svoje nekerščansko mišljenje kaj hitro tudi posameznemu, s početka dobremu udu družine vcepila; nasproti pa dobra družina mladiko oplemeni, ali vsaj po moči zavira, da se njen strup dalje ne širi.

Neumerljivo zaslugi imajo tedaj naš sv. Oče Leon XIII., da tirjajo nazaj za kerščanstvo vse javno življenje, in silno moč, ki se nahaja v zloženem sodelovanju družbe. Nasproti pa si nakopavajo težko odgovornost pred Bogom tisti, ki bodisi po svojem poklicu, bodisi kot prostovoljni borilci v političnem življenju, vplivajo na uravnavo in vodstvo javnih zadev v takem smislu, ki je poguben večnemu namenu človekovemu, ki prezira Jezusa Kristusa in njegovo cerkev, ali pa jo celo pobija. Proč od tako zvanega javnega ljudskega mnenja in ljudskih koristij — v edino nezmotljivi luči večnosti — razumemo strašno resne besede božje, s katerimi se obrača na voditelje ljudstev: *judicium durissimum his, qui praesunt, fiet*:⁴⁾ silno ostra sodba njim, ki so predpostavljeni. „*Exiguo enim conceditur misericordia, potentes autem potenter tormenta sustinebunt*“:⁵⁾ nizkemu se kaže usmi-

ljenje; mogočni pa bodo močno kaznovani. „*Fortioribus fortior instat cruciatio*“:¹⁾ močnejših pa močnejše terpljenje čaka.

A sv. Oče niso hoteli samo opominjati in podučevati. Tudi jim ni bilo dovolj, se radi tega le na škofo obrniti. Vsi katoliški kristijani naj se v izvanrednem sv. letu z njimi združijo in s svojo molitvijo in spokornimi deli dosežejo, da z božjo milostjo svet spozna, kako potrebno je, da se družba predrugači na kerščanski podlagi, da se to spoznanje bolj in bolj razširja ter sad rodi v dejanji. Naj nikar nihče ne pravi: Kaj to meni mar? Po besedah Gospodovih: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe“²⁾ ne smemo biti malomarni glede tega, kakošno versko podlago ima naš bližnji za svoje življenje, ampak skrbeti moramo zanj, kakor za svojo lastno; ali kakor za ono svojih otrok. Ne smemo je v nemar puščati že same na sebi ne, in prav tako tudi ne iz ljubezni do sebe, in iz ljubezni do svojih. Ker že ponaturno skuša človek človeku vcepiti mišljenje svoje in toraj nam že zaradi potrebne skrbni za svoje izveličanje ne more biti vse eno, kakošne so misli in čutila, s katerimi naš bližnji vpliva na nas. — Naj pa tudi nihče ne reče: kaj morem jaz tukaj pomagati? „ker veliko premore stanovitna molitev pravičnega“;³⁾ kaj še le, ako celo kerščanstvo v molitvi in pokori kleči pred Bogom in mu kliče: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“! Seveda potem ne smemo le samo moliti za kraljestvo božje na zemlji, ampak tudi primerno delati; ne le tožiti, kako da kerščanstvo peša, marveč za njegovo razširjanje se prav resno prizadevati v dejanju.

Kako se pač vrine protikerščansko mišljenje v kako družbo, v kako državo? Tudi z dejanjem: neumornim delom mnogih posameznih, katerim je križani nespamet;⁴⁾ verske resnice in zapovedi pa, katere nas uči po svoji cerkvi, sitna zapreka njihovemu počenjanju. Zato si prizadevajo Kristusa in njegovo postavo, kolikor moč, izbrisati iz spomina svojih soderžavljancev, in v ta namen — da gre toliko hitreje in vapešneje — iz spomina postavodajalstva in vsega javnega življenja. Enako se mora tudi naše mišljenje, v nasprotnem smislu, kazati v dejanji.

V tem oziru je pač sramotno videti, da je premnogim dovolj, svoje kerščanstvo le med štirimi stenami kazati. Tam pa, kjer bi morali pomagati uravnavati javno življenje, ali svoje roke križem derže, ali pa tako delajo, kakor da bi glede tega njih dejanja ne bilo ne Boga, ne vere, ne višje postave, ne vesti, ne odgovornosti. Da, presramotno je videti, kako se vedemo o prilikah, pri katerih bi mogli svoje kerščansko prepričanje najvspešneje pokazati, n. pr. pri raznih javnih volitvah: vse mogoče pravice, vsi mogoči zasebni in javni oziri in koristi se tedaj dobro pretehtajo, le pravice kerščanstva in katoliške cerkve prepogosto ne; ali pa, ako se pretehtujejo, tedaj ne redko v sovražnem smislu. „Sinove sem vzgojil in povikšal, oni pa so me zaničevali,“⁵⁾ tako more pač tudi katoliška cerkev z ozirom na javno delovanje mnogih svojih podanikov s prerokom tožiti; „ker — tako piše sv. apostelj Pavel — veliko jih živi, o katerih sem vam že večkrat rekel, sedaj pa celo jokaje rečem, da so sovražniki križa Kristusovega.“⁶⁾ In vendar velja tudi pri tem, kako se namreč vdeležujemo javnega življenja, resnica katekizma: da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje, hudo kaznuje!

Zato tedaj, dragi moji! vtisnimo si v tem sv. letu globoko v svoje serce resnico, da le v Kristusu je, in v nikomur drugem ni izveličanja. Ker ni ga družega

¹⁾ Luc. 2, 30, 31. ²⁾ Luc. 20, 18. ³⁾ I. Cor. 15, 33, text. graec. ⁴⁾ Sap. 6, 6. ⁵⁾ ibid. 7.

¹⁾ ibid. 9. ²⁾ Matth. 22, 39. ³⁾ Jac. 5, 16. ⁴⁾ I. Cor. 1, 23. ⁵⁾ Isai. 1, 2. ⁶⁾ Philipp. 3, 18.

imena danega pod nebom ljudem, v katerem bi mi mogli izveličani biti.¹⁾ Izprosimo si, enako kakor apostoli,²⁾ od Gospoda moči in serčnosti, da vse svoje zasebno in javno življenje in vedenje po tej resnici uravnamo, in Kristusa spoznavamo ne le z ustmi, ampak tudi v dejanju! Kajti „ne vsakdo, ki pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak kedor stori voljo mojega očeta, ki je v nebesih.“³⁾

Očitne kazni zoper žalivce duhovnov.

Leta 1640 naključila se je v fari blizo Aisanza, nekoliko milj od tega mesta, prigodba, katera se je sploh cenila za kaznen Božjo, da bi se namreč skoz to vsem spoštovanje do duhovnov zaterdilo. Dva poredna dečka sta že skoz dalj časa s svojim razuzdanim življenjem pohujševala celo občino. Duhovni pastir je posvaril njune očete; ta dva sta pa opominjanje duhovnega pastirja gerdo sprejela, eden izmed njiju se je prederznil celo svojemu duhovnemu očetu jezicati, češ, naj se briga le za svoj brevir, za svoje molitve, in da se mu ni treba mešati v okolišine tujih družin. „Jaz vam govorim, kakor duhovni pastir,“ odgovori župnik, „vi pa meni ne govorite, kakor kristjani. Glejte, da vas ne zadene šiba Božja zavoljo razuzdanosti vašega sina, katero mu podpirate!“ Ta mož pa, ne da bi poslušal opominjanje duhovnega pastirja, se je bahal po vsi duhovniji, da je župniku resnico debelo povedal in si ne bode kmalo zopet izmislil mu očitati.

Bila je sobota. Ker se je bila reč razhesla, zdelo se je duhovnemu pastirju primerno, če drugi dan v pridigi nekaj malo to reč omeni. Storil je pa to le počez in tako pohlevno in ljubeznjivo, da ni bil nobeden s tem kaj žaljen. Po maši je le-tá, katerega so prejšnji dan duhovnovi opomini tako razžalili, po svoji navadi, zopet začel psovati, češ, to je navadno maščevanje duhovnov, da one, katerim ne morejo v pričo nič storiti, v cerkvi obirajo, pa on da se za to kaj malo briga. Oba razsajata sta bila drugi dan v kerčmi in sta župniku ukljub huje počenjala, kakor kdaj poprej. Pa Bog je pohujšljiva udaril z očitno kaznijo. Ko se je drugi dan k slabemu vremenu pripravljalo, sta tista dva divjaka z dvema dobrima dečkoma vred hrumela v bližnji zvonik vremenu zvonit. Pa kar neprevidoma tako strašno tréši, da vsi štirje od strahu zbežijo. Toda zopet tréši in oba zaničevavca dobrih opominov ubije na tako čuden način, da se ni moglo dvomiti, da je to očitna kaznen Božja. Ko je strela prešvignila več kotov v stolpu, je šinila za štirimi, ki so po stopnicah doli bežali, prizaneso prvemu in zadene drugega, in ne da bi kaj storila tretjemu ubila je četrtega, in dva ubita sta bila ravno ona dva poba, razsajavca. Nato je strela letela v cerkev, kjer je bila mati enega ubitih, verže to ženo sredi izmed drugih, ne da bi te kaj škodovala, in zažene jo, proti cerkvenemu zidu. Pri tako nenavadni dogodbi so ljudje spoznali, da to je djanje strahujoče pravice Božje, in oba očeta sta prišla s solzami v očéh k duhovnemu pastirju ter sta ga prosila za odpušanje. (Missionsbl. 1884).

Še očitniši šibe prihajajo nad tako imenovane olikane, kateri se pregreše zoper spoštovanje duhovskega stanú. V Città di Castello v Unebriji so „italijanissimi“ ali laški frasoni hotli zasramovaje posnemati zaslišanje, ki ga papež daje višjim duhovskim dostojnikom (prelatom). To opičevanje so počenjali na očitnem tergu v več prizorih, katerih vsak je bil bolj satanski memo

prešnjega. Brezbožnik, ki je pred oči stavljal papeža, po doveršenem bogoskrunstvu odloži našemljenje in se podá proti domu, pa predno pride do praga, ga mrtvud zadene, čune na zemljo in le še samo besede: „Naglo po duhovna!“ zamore izreči. In res, duhoven, ki je ne daleč od hiše memo šel, urno prihití; toda nesrečnež je bil že mrtev. (Gemztg. 1863.)

Veliko taci, ki duhovne psujejo po časnikih, po knjižurah in kjer se jim prilika nakloni; ako mislijo, da bojo šibi odšli, se hudo motijo. Tudi ni brez „tato-vičev“ ter bratov laških irredentarjev in frasonov, katerim ni nič ljubše kakor, kako bi mogli samostanom ali sicer duhovnom kaj ugrabiti, kako škodo narediti. Grenka šiba se namaka za krivičnike toliko huje, ker take krivice je zelo težko popravljati.

Tomaž hiti!

(Dalje.)

Tretja beseda je:

Tomaž, ako ne hitiš,
Lahko vse zamudiš!

Ako spomladi ali tudi že v jeseni ne seješ, je žetev zgubljena; ako zjutraj urno na delo ne greš, je naj lepši del dneva zgubljen; ako v mladosti ne študiraš, boš javalne pozneje prihitel zamudo; ako lovec po zraku leteče tice ne pristreže, je ne bo imel na mizi za gostijo.

Tako je tudi v duhovnem oziru: ako ne hitiš, lahko vse zamudiš. V koliki nevarnosti so počasneži in nesrečneži v spolnovanji dobrih sklepov, kaže sv. pismo, ko govori sv. Duh po modrem Sirahu (31, 27): „Bodi uren v vsih svojih delih, in nobena bolezen te ne bo zadela.“ Kakošna pa je ta bolezen, ktere nas ročnost in naglost more obvarovati? To ni ena bolezen, ampak je celo kerdelo raznih bolezni, kakor jih našteva Knelinger S. J. Pred drugim te ročnost v prid božje službe obvaruje merzle zimice, zakaj ako ne premaguješ lenobe in omahljivosti, boš kmalo tako merzel in terd, da ne boš nobene iskre pobožnosti in vneme za dobro več čutil v sebi, nobenega očenaša ne boš z gorečnostjo obmolil. V tvojem sercu bo kakor v ledenici, v kateri bi človek smertno zbolel, če ne celo zmerznil, ako bi moral vso noč v nji prebiti. Ali jih ne vidiš mnogo, kako malo jim je mar za sv. mašo — celo ob nedeljah, za velikonočno spoved, akoravno vsak vé, kako velik greh je, ako se cerkvena zapoved prelomi!

Naglost v spolnovanji dolžnih duhovnih del te obvaruje tudi bolezni sušice (jetke); zakaj ako ostaneš omahljiv in počasen, nemaren, boš dan na dan na duhu peshal, prihajal meršal v čednostih in zaslugah. Opazuj mnoge posvetnjake, kako jim je malo mar kaj dobrega storiti, ne le daj v življenji jim ne gre denar za dušno korist spod palca, tudi za svojo srečo po smerti nimajo tega duha, da bi zase kaj poskerbeli. Namerilo se je ne malokrat, da je kdo v poslednji volji poskerbel za svoje pesè, za konja itd., nase pa je pozabil. Naj bogatejši velikaši pogosto narmanj mislijo na reveže v svoji poslednji volji. Ali ni to dušna sušica?

Tudi vodenica žuga merzlemu in počasnemu kristjanu. Zato jih žeja in žeja po pregrešnem poželenji in strupenih nasladnostih toliko huje, kolikor več jih pijejo in srebaajo, in če tudi jim vsako vživanje le grenkost zapuša, se vender k njim povračajo, kakor vranovi in neke druge živali k mrtvim truplom.

Tudi protin (udna bolezen) lenim roke in noge tako sključi in skerči, da se ne morejo več gibati in sklanjati k doverševanju kacega dobrega dela. Posled-

¹⁾ Act. 4, 12. ²⁾ Ibid. 29. ³⁾ Matth. 7, 21.

njitč sami nad seboj obupujejo, da bi se mogli še katerikrat k Bogu poverniti. Sami sebe dostikrat tožijo in tarnajo, rekoč: Pri meni nič več ne pomaga! Kamor pogledam, ne vidim družega kakor svoje grehe in zanižarnosti. Zato tudi pregovor pravi: „Lenoba je vseh grehov mati.“ In res, počasnost in lenoba za dobre dela in čednosti je tako nevarna lastnost, da jo vsi narodi s pregovori grajajo in poznajnujejo njeno nevarnost. „Nedolžnost zgubljena in ura zamujena, ne pride nobena,“ pravi naš pregovor. „Ura zamujena!..“ Koliko dijakov in družih šolcev spravi svoje domače na beraško palico, sami sebe pa pahnejo v sramoto in se zaveržejo, ker so se po dobrem začetku vdali lenobi, zapravljenosti in drugim pregreham. Mnoge pokoplejo ravno prevelike štipendije. Mladini preveč denara v roko — pravi se, dati ji dušnega in telesnega strupa, s katerim ugonobi sama seba. — Francozi imajo pregovor: „Zadnjega pes ugrizne.“ Ako namreč njih več beži pred grizljivim pesom, mora poslednji svojo počasnost plačati s kosom mesa, ki ga mu ljuta zver odterga z méč. Tako se godí tudi tistim, ki so nerodni in počasni v tem, kar Bog od njih zahteva. Togotni peklenški pes ima urne noge in v trenutku, ko se grešnik hoče v ték spustiti, ga zgrabi in razterga. Misi si čez dolgo lét: zdaj se bom spreobrnil in pokoro delal ter si pridobil nebesa; smert pa mu nasproti zakliče: Zdaj pa ne več! Zdaj za to ni več časa. Zdaj se moraš preseliti s tega sveta in iti na odgovor za vse to, kar si do té ure storil in kar bi bil mogel storiti na zemlji. — Naj omenim še rék starodavnih Rimljanov v njih starašinstvu: „Roma deliberante Saguntus periit.“ „V tem ko je Rim céncal, padel je Sagunt“, to je: Med tem ko so starašini v Rimu pomišljevali in in se posvetovali, kaj bi storili, je mesto Sagunt padlo sovražnikom v roke, kar bi se ne bilo zgodilo, ako bi bili berzo storili pameten sklep in pomoč poslali na Španjasko. Te besede so se v pregovoru ohranile za take, ki le mislijo in pomišljujejo, ali bi se česa lotili ali ne, med tem pa vse zamudijo in zgubé. Voda, ki stoji ali le počasi naprej léze, se usmradi, naredí se zeleni glén in merčesi se v nji zaredé ter ni več za pitje. Enako se godí dvomljivcu, počasnežu in omahljivcu v delu zveličanja: zgubi rabo rók in nóg, da ne morejo več dobrega delati; nóg, da tudi pri velikem natezanji nesreči ne odidejo. Godí se, kakor človeku včasí v sanjah, ko se mu zdí, da rad bi tekel in bežal, pa nikakor ne more dalje. (Konec prib.)

Čertica iz življenja Don-Boskovega v Torinu.

Povedal sem zadnji pot, kako dobro je bil Don-Bosko opravil pri državnem oskerbniku Selmi-ju v prid svojih šol; zdaj pa še nekaj dalje o teh boritvah.

Ko je Bosko došel domú, je brez pomude spisal prošnjo za poterditev učiteljev in poslal jo je Selmi-ju. Predno pa je državni oskerbnik Selmi privoljenje dal, poslal je svojega tajnika dr. Kamila Vigna-ta v Oratorij. Potem, 21. grudna, je poslal obljubljeni dekret, valed česar so Boskove šole za tisto leto bile varne pred vsakim napadom.

Pri vsem tem pa Don-Bosko ni opustil za prihodnje potrebne previdnosti, predstavil se je v začetku leta 1863 ministru Gattu in prosil je odgovora na prošnjo izrečeno 11. nov. prešnjega leta. Prec ko ga je Gatti zaslísal, je odgovoril:

— Prav žal mi je, dragi moj Bosko, storil sem, kar sem mogel, da bi Vam vstregel; toda ne more se

delati zoper besedo postáv. Vaši sedanji učeniki se ne morejo ne poterditi in ne dopustiti k očitnim poskušnjam.

Bosko. Bi se li mogli vediti vzroki?

— Pač da, morejo se vediti. Oni niso redno obiskovali šol kraljeve univerze.

— O pač, obiskovali so, in imajo v tej zadevi že spričevala, ki poterjajo to obiskovanje že skoz 4 leta.

— Res da, pa le kot poslušavci, niso pa dobili rednega vpisanja, in niso plačevali predpisanih tak.

— Dosihmal je zadostovalo univerzo redno obiskovati, da se dopusté k preskušnjam, tega imamo mnogo izgledov. In če je potrebno takse plačati, se ponudim plačati jih, kadar koli je drago.

— Ni več čas za to. Izgledi so izjemne dobrote in ne morejo se natezati zoper to, kar vелеva postava.

— Bosko zopet: Kako tedaj se more to strinjati? Ministerstvo po vaši osebi sami je pred kaj časom velevalo mojim učenikom, da naj se podveržejo očitnim poskušnjam, ter bodo sposobni za učenje, kakor že učijo, in sedaj se ne privoli, da se skušnjam podveržejo. Prizanesite mi, Vaša Signoria, v tem opazujem resnično nasprotje.

— Ko je minister dal omenjeni ukaz, ni še bil temelito preštudiral tega prašanja; zdaj pa se je drugač pokazalo.

— Ako je tako, blagovolite, gospod kavaljere, svetovati mi kakor pravi prijatelj: Kaj mi je storiti v teh okolišinah?

Iškati si za 4 leta opravičenih profesorjev, in brez pomude sedanje učenike dati zapisati na univerzi. Samo po tej poti morete oskerbeti svoje šole.

Bosko: Pa v tem trenutku je nemogoče dobiti štiri profesorje z diplomami, in ko bi jih tudi našel, jih nimam s čim plačevati.

— Mi je žal.

— Tedaj kaj?

— Zaprite šole.

— Saj za to leto, mislim, da jih zamorem imeti odperte; za bližnje bom oskerbel.

— S čigavo oblastjo pa bi hotli imeti svoje šole odperte tudi to leto?

— Z oblastjo kraljevega oskerbnika.

— Oskerbnik tedaj bi zamogel to dovoliti, česar ne more ministerstvo? Oskerbnik se ne more mešati v te opravila.

— In vender me je oskerbnik pooblastil imeti sedanje učitelje za sedanje tekoče leto.

— Pa tega on ne more storiti. Imate li kako njegovo pismo.

— Imam; glejte tu prepis njegovega dekreta.

— Pa on ne more, ponavlja Gatti večkrat med branjem, ne more; to ne gre v njegovo področje. Precej mu bom pisal in očital zlorabo oblasti. On je nevednež, in treba je poklicati ga na red.

— Ne poznam mej njegove oblasti, sklene Bosko; vem pa, da za Torinsko okrajino oziroma šol vsi spoznavajo za glavo kraljevega oskerbnika. Za zdaj tedaj grem brez skerbí domú, po vsaki ceni pa, ako bi Vaša Signoria imela kak nasprotni ukaz oziroma na ta dekret, prosim, blagovolite me opomniti, da vem, po čem se mi je ravnati.

Vidivši, v kako nevoljo je bil zašel Gatti, se je Don Bosko z dobrim vzrokom imel bati kaj neprijetnega od njega, torej je od ministra šel kar naravnost k oskerbniku, in mu je povedal vse, kar se je dogodilo. Le-tá, slišati, kaj mu je nadeval Gatti, se je silno razsrdil. — Kaj, jest „ignorant“ (nevednež)! ponavlja Selmi; pa jest ignorant! On je ignorant in bebec! Bil je zmeraj

zavračanje k ponavljanju poskušanj, dobil je profesorski naslov ne po zasluženju, ampak po milosti. Spél se je do časti, ki jo zdaj ima, z močjo kimanj, dvorskih lisičij, in si prederzne pitati druge z nevedneži? Toda pustiva te stvari na strani. Vi, Don Bosko, pojdite le brez skerbí domú. Pooblastivši Vaše učnike, storil sem to, kar sem mogel in moral. Ako bi se kdo prederznil dajati mojim vravnavam nasprotno ukaze, ne bojte se, mu bom že juho osolil.

Kakor je očitno, sé je tukaj pripetilo nasprotno tega, kar se je bilo zgodilo med Herodom in Pilatom, ko sta imela soditi našega Boga in Zveličarja: iz sovražnikov sta bila postala prijatelja med seboj. Gatti in Selmi pa sta bila iz prijateljev postala sovražnika, kterega sovražstva pa Don Bosko ni ne previdil in ne hotel. Boskotu pa je po božji previdnosti to teknilo v korist, kar pogovor pravi: Duobus litigantibus tertius gaudet: Kadar se dva za jabelko kavsata, ga dobí tretji. Gatti in Selmi sta se lažala, česala, gredešala in kertačila z raznimi dopisi med seboj, Don Boskove šole so pa med tem mirno napredovale in Selmovo poterdilo je imelo polno veljavo. (Vender to še ni bil konec framasonake zagrizenosti zoper katoliške naprave in morebiti o drugi priliki še kaj povemo.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dolenjskega, 14. maja. Ako se človek ogleda po Kranjskem, posebno lepi Marijin mesec, z veseljem vidi, kako bogoljubne duše so med Kranjci, kako pri-serčno časté Marijo, našo ljubo Mater, zališajo njene cerkve, podobe. Oh, vsacega, kdor Marijo ljubi, to z veseljem napolnuje. Še gorí in gorí v tolikih — v vsih sêrcih naše ljube domovine vera v živega Boga in prava ljubezen do Marije D., ki nobenega ne zapusti, kdor se v njeno varstvo priporoči in jo s terdnim zaupanjem pomoči prosi. To je storil že mnogokrat pisavec teh verstic, in koliko milost in pomoči je po nji dosegel!

V kratkem na svojem popotvanji pridem v terg, v katerem se soznamim že z bolj postarnim možem posestnikom, kteri ima res obilno premoženja, pa pri tem je tako vdan v voljo Božjo in velik častilec usmiljene Matere, da sem vidil malo taci. Pravil mi je, kako je bil ves čas življenja izročén v Marijino varstvo, bil je pa tudi večkrat čudovito rešen iz smertne nevarnosti in drugih nesrêč, posebno pa ga je Marija varovala smertnega greha. Oči so mi veselja solzile, ko slišim čez sedemdesetletnega moža govoriti te besede v današnjih časih. Rekel mi je, da ni nikdar zaklel, nikoli ni bil pijan, nikoli ni plesal. O Bog nam daj veliko mladenčev in deklic, kteri bi smeli odkrito-serčno tako govoriti! Izročuj se zgodaj v varstvo Marije D., o ljuba mladina, in ne hodi v slabe tovaršije, da te Bog obvaruje smertnih grehov na mile prošnje Marije Device.

Iz Tersta. (Procesija za sv. leto.) Ako kedo drugi ne piše, naj jest le kratko omenim, *) da smo imeli včeraj tukaj velikausko procesijo za sveto leto, ktero je priredilo tukajšno katoliško društvo. Šla je procesija od stolne cerkve v Dolino in potem še v „sveto Jamo“ nad Dolino, kjer je preživel nekaj časa teržaški mučenik Sočerb (S. Servulus), kterega mi ravno danes 24. t. m. obhajamo.

Velikanaka se more imenovati ta procesija oziroma na veliko število deležnikov in oziroma na prav lepo, redno in pobožno njih obnašanje. Ne bom presegel, ako rečem, da

se je vdeležila od 15000—20000 pobožnih ljudi. Šli smo od stolne cerkve, kjer je bila o 4½ perva sv. maša, ko je bilo malo čez peto uro, prišli smo v Dolino k farni cerkvi malo pred deseto uro, a zadnji ob 11 dopoldne. Navadno se pride v Dolino iz Tersta v poldrugi uri, ali, ako se hodi bolj počasno, v dveh urah. V dolini je bila sv. maša v farni in podružni cerkvi ob 11 in po tej še jedna. Tudi v „sveti Jami“ je imela biti sv. maša; ali šlo je še pred procesijo toliko ljudi gori k Socerbu in v jamo, da ni bilo več moč notri stopiti. — Naj večja hvala za priredjene te procesije, gre neutrudljivemu gosp. Ivanu Buttignoni-ju, duhovnemu pomočniku pri stolni cerkvi sv. Justa in škofijskemu tajniku, in pa prečastnemu gosp. dekanu dolinskemu, kanoniku Jurju Jan-u.

„Adria“ piše o procesiji k sv. Servulu, da je bila ta božja pot silo ginljiva. Od zgodnjega jutra so se zbirali verniki v stolnici sv. Justa, od koder se je o poli šestih razvila procesija. Obiskala je cerkev sv. Jakopa, obrnila se na pokopališe sv. Ane in potem naravnost proti Dolini. Na dolgi poti so se pridruževali verniki in duhovni družih duhovnij, kakor iz Servole, Boršta, Ricmanja, Drage, Podgorja, Ospa itd. V Dolini je bila tolika gnječa, da jih je le malo moglo slišati kratko pridigo prečast. gosp. prošta dr. Šusta, ki je kot namestovalec milgap. škofa vodil procesijo in tudi tam maševal. Nasledovala je procesija k sv. Servulu, silna gnječa tamo itd. Odkar svet pomni, ni šla tako velika procesija iz Tersta... Vsak stan je bil nadomestovan: meščani in kmetovalci, rokodelci, gospé, starčki, mladina, otroci, — vsi spremljani z banderi in križi, — najlepši edinstvo je vladala med meščani in kmeti, med italijani in slovinci pobratenimi. (Tudaj katoliška sloga!) Mnoge hiše med potjo so bile oklancane, pri Bohinju in v vasi so bili postavljeni oboki z enoglasnimi napisi italijanskimi in slovenskimi. —

Pristavek. Kar smo že večkrat opazovali in mislili, bilo bi pri velicijah shodih in obilnih množicah, zlasti ako se shodi godijo o nedeljah in praznikih, posebno na to gledati, da je več ss. maš, in ako dopustijo okolišine, tako razdeljenih, n. pr. na več krajih, da se morejo vsi vdeležiti in cerkveno zapoved spolniti, kakor se je godilo pri tej procesiji. Vr.

Iz Carigrada, 15. majnika 1886. (Poterdilo in misijonsko naznanilo.) Prejel sem Vaše predrago pismo, s katerim ste mi naznanili, da ste poslali nekaj čez sto gld. od vaših sorojakov v podporo našega misijona. Naj iskrenejši zahvala Vam za trud, da ste mi oskerbeli ta znesek, in neizrečena hvaležnost usmiljenim ondodnim prebivalcem..., ki so blagovolili darove dajati za ohranjenje tukajšnega greško-katoliškega misijona, kteri ima namen razširjati resnico sv. vere med razkolnimi greki.

Recite tudi tisti pobožni „bolni osebi“..., da smo z vso zvestobo prosili pri Bogu, da se skoraj ozdravi in da vsak dan v naših molitvah delamo posebej spomin za naše dobrotnike.

Prašate me zastran našega misijona in naše šole. Vsi vedó, če je kaki kraj, kjer so spreobrnjenja težavna, da jo to gotovo Konstantinopol (Carigrad), ker tukaj je mešanica vsih narodov in vsih verstev, iz česar izvira neka vuemarnost oziroma na vero. Vender pa se od časa do časa godé poramezne spreobrnjenja, ktere

*) Prav iskrena hvala, in prosimo o tej priliki častite gg. brate in prijatelje, naj bi ne opustili Danici naznanjati cerkvenih dogodb, posebno zgodovinskega pomena, da se ohranijo, na čemur mora ležeče biti vsaki fari. Vr.

so toliko bolj odkritoserčne in stanovitne, ker zveršé se le po zrelem preiskovanji verskih različnost, ktere ločijo obé cerkvi. Splošno dobro, ki se godí tukaj v mestu, je to, da razkolniki imajo med seboj greko-katoličane, reč malo poprej še neznana, in razkolci se zlagoma privadijo na to novost in bolj spoznavajo katoličanstvo, kakošno je samo v sebi, in kakošno pa razkolstvo.

Po okrajinah je s to rečjo ložej; zato tudi vidimo, da spreobračanja se tam godijo bolj pogosto, kakor pa v mestu. Poslednjič je osem družin prestopilo v katol. Cerkev v Malgarskem misijonu v Traciji, in unija (zedinovanje s katol. Cerkvijo) bi močno napredovala, ako bi imeli apostoljskih duhovnov. Toda po nesreči je število greko-katoliških mašnikov prav majhno. Zato je ves naš trud obrnjen na to, da bi pripravili dobrih misijonarjev, in naša šola, za ktero me vprašate, sedaj ni drugega kakor učilnica apostoljska, v ktero se jemljó mladenčji, ki se nam ali iz misijonov pošiljajo, ali ki jih zbiramo po drugem potu, in so odmenjeni delati za razširjanje sv. vere po krajih, koder gospoduje razkolništvo.

Bog daj, da se zmnožijo delavci misijonski, ker potreba je res silo velika. V kratkem pričakujemo, da nam iz Malgare nekaj novih mladenčev pošlje ondotni misijonar, ki je bil v naši šoli zgojen.

Te novice Vam pošljem za zdaj in obljubim, da ne bom opustil Vam naznaniti, kar se bode kaj godilo v tej ubožni zemlji.

Ponavljam svojo zahvalo itd.

Polikarp Anastasiadis,
arhimandrit.

V Špitaliči, 15. maja (Sv. misijon.) Prelepa slovesnost se je veršila od 7. t. m. dalje v tukajšni fari. Obhajal se je sv. misijon, ktereга so vodili trije čč. oo. Lazaristi iz Celja. Začel se je 7. t. m. in je terpel do danes. Precej prvi dan popoldne je bila prelepa pridiga za mladino do 16. leta; bilo je tudi veliko odrašenih ljudi pri tej pridigi in precej prvi dan se je pokazalo, da beseda pridigarjeva res globoko ljudstvu v serce sega, kajti bilo je opaziti mnogo solznih očí. Otroci so bili nekoliko izpraševani iz keršanskega nauka in so prav dobro odgovarjali. Drugi dan so se po slovesno odpeti molitvi „Veni sancte Spiritus“ začele izverstne pridige, ktere so bile vsaki dan tri prav podučljive. Ko bi vse, kar se nam lepega in koristnega povedali, popisati hotel, moral bi napisati celo knjigo, za kar pa moje pero ni zmožno; naj omenim le, da posebno priporočali in povdarjali so, naj bi ljudstvo bralo dobro branje, nikakor pa ne brezbožnih spisov, ki se dandanes nahajajo v preobilnosti. Videlo se je, koliko vpljiva je imela vsaka pridiga do poslušalcev, ker nobena pridiga ni minula, da ne bi se ljudje solzili, pri nekaterih so celo na glas jokali. Ljudstva bilo je zmirej toliko, da se je vse terlo, posebno zadnje dni bila je taka guječa, da kdor je pozneje prišel, ni mogel več v cerkev, dasiravno cerkev ni majhna, pa bila je dosti pretesna. Danes je bil sklep sv. misijona in so slovesno blagoslovili sv. misijonski križ, ktereга je prav ukusno izdelal g. Osolè iz Kamnika. Silno lepa je bila ta slovesnost; ali bilo bi jo še bolj povzdignilo, ko bi bila šla procesija s sv. misijonskim križem, kar je pa dež zabranil. Domače dekleta so križ s podobo Križanega prav lepo ovenčale, kar se je za tako slovesnost kaj častitljivo podalo. Po blagoslovu so sv. križ od zunaj priterdili na cerkev, kamor bode ljudstvo hodilo molit, ker podeljeni so na to posebni odpustki.

Tudi sosednji gg. župniki so pri misijonu prav pridno sodelovali, kar je bilo prav potrebno, ker je bilo zmiraj dosti spovedovati. Prav dobro je in koristno

dandanes take sv. opravila imeti, kar se menda tudi od višje strani priporoča. Vidi se med ljudstvom, kak vpljiv ima misijon, ker na obrazih se jim bere neka tiha pobožnost in notranji mir. Bog daj, da bi si ljudje vse to neizbrisljivo v sercih ohranili! Prelepa hvala tedaj vsem čč. oo. misijonarjem, domačemu gosp. župniku za obili trud, in gg. župnikom sosedom, ki so pri misijonu sodelovali.

K sklepu Šmarnic.

Z Bogom, z Bogom, dnevi krasni,
Z Bogom, lepi majnik jasni,
Z Bogom, Šmarnic mili čas!
O prezgodaj je minila
Doba Šmarnic, doba mila,
Šla prezgodaj je od nas!

Celi majnik nam darila
Je Marija brez števila
Milosti in pa dobrót.
O dobrotna naša Mati,
Vedno daj nam pomagati,
Ne zapusti nas sirót!

Prej, ko zali majnik mine,
Prej ko doba Šmarnic zgine,
Mati, sliši ljudstva glas:
Naj molitev naša verna
Hvala bodi Ti stoterna
Za prelepi Šmarnic čas!

Kedar majnik se poverne
Drugo leto, naj odgerne
Zopet se nam ta altar,
Kjer smo letos Te slavili,
Mnogo milosti dobili
V Šmarnični prelepi dar!

Torej pridi zopet kmali
Doba Šmarnic, majnik zali, —
Teško te pogrešamo;
Ti Marija, ljuba Mati,
Daj nam vedno pomagati,
V dobrem da ne péšamo!

I. Z.

Razgled po svetu.

Leto 1886 in leto 1734. Skoro polovica l. 1886 je memo nas brez posebnega jokanja in javkanja, kakoršno se je napovedovalo. Vender pa konca še ni in zlasti po Laškem jih kolera toliko pobira, da ni brez solz in plakanja. Dasiravno je bil znani rék, kako posebni prazniki nenavadno skup zadevajo, že večkrat in večstransko obravnavan, je vender „Unità cattolica“ pred novim letom nekaj o tem prinesla, kar ima svojo posebno zanimivost. Pravi ta list, da na kamnu neke stolpnice na Nemškem se bere napis: — *Quando Marcus Pascha dabit — Quando Joannes adorabit — Antonius pentecostabit — Totus mudus lacrymabit.* Hoče pa reči, da bode leto splošnega joka taisto, kader zadene Velika noč na sv. Marka dan, t. j. 25. aprila; Sv. R. Telo v

dan sv. Janeza Kerst., t. j. 24. jun.; Binkošti v god sv. Antona Pad., ali 13. jun. Vse to zadene letos.

Vse to je pa enako zadelo že večkrat in med drugim l. 1734. Vprašanje je, kako je bilo takrat? Ali je tudi takrat jokali celi svet? To pojasnjuje „Unità.“ L. 1734 sta gospodovala papež Klemen XII in cesar Karol VI. Glavna dogodba tistega leta je bila vojska za nasledstvo na Poljskem. Umrli je bil kralj Friderik Avgust II mesca svečana 1733, in ta dogodba je ugrabila mir skor celi Evropi. Francija je podpirala Stanislava Leczinskega, ki je bil izvoljen za poljskega kralja, 12. kim. 1733; toda 5. vinot. istega leta je bil s pomočjo Avstrije in Rusije izvoljen Avgust III, sogorečnik le-unega. Od tod vojska, in papež Klemen XII je pri tej priliki iskal vterditi razmere med svetnimi vladarji. Ni se nagibal ne na eno in ne na drugo stran, ampak kakor vesoljni oče je rekel, da on je za mirnega posestnika krone. To je bila vedna politika papežev S. Sedeža oziroma na obstoječe vlade Francije Spanije in Portugalije in drugih krajev, in bila je lepo zaznamnjana od Gregorija XVI z vstavo Sollicitudo Ecclesiarum 5. avg. 1831.

Dve dogodbi oziroma na leto 1734 bi utegnili služiti v izgled tistim, ki zdaj v Rimu zapovedujejo. Častitljivi papež Klemen XII namreč je zapustil dva blagodušna izgleda, enega oziroma na Korsiko, drugega oziroma na republiko S. Marino. Ta dva izgleda bi se morala posnemati. Na otoku Korsiki so gospodovali Genovezi, kateri so hotli otočane zavezati, da naj republiki povernejo to, kar jim je dajala v neki nenavadni dragini. Korsi so se temu ustavljali, in prišli so v mesto Bastijo v množici deset tisoč ter so silili vlado, da naj se umakne v terdnjavo. Sloveč škof teatinec, Kamillo De Mori, je posnemal zgled apostolske sv. Janeza Krizostoma v Antijohiji in sv. Bazilija v Cesareji in je umiril vstajnike. Pa genoveški senat jih je hotel potem kaznovati in hrup se je ponovil ter so Genovezi morali pribežati za pomoč k cesarju Karolu VI, ki jim je poslal 8000 Nemcev, katerim je veleval general Wetchendorf.

Druga dogodba zadeva republiko San-Marino. Ta republika je obstajala že stoletja, obdana od vseh strani z rimsko zemljo. Papeži bi si jo bili lahko prilastili, pa so se tega zderžali, še celo branili so jo. Proti letu 1734 so jo nekteri ponujali papežu, ko je bil Alberoni legat v Ferari. Bilo pa je iz Rima poslano povelje, da naj ostane v mejah, naj spoštuje republiko, jo brani in naj ne zlorabi vesoljne svobode. Ali opravičnik ni spoštoval ukaza, prestopil je v San-Marino in veleval splošno glasovanje. Papež pa je tje poslal Henrika Enriquez-a, ki je v nič djal Alberonove pisma, zopet ustanovil republiko, in glasovi hvale so se dvigali potem k Bogu in k njegovemu namestniku na zemlji, ki je dobro spolnil pravične želje nedolžnega ljudstva.

To je dvojje veliko djanje, katero bode pomnila Velika noč 1886, in Bog daj, da bi ne pomnila zastoj, ter da papež najde na Laškem tisto spolnovanje pravico, ktere tako blagodušni izgled je zapustil Klemen XII oziroma na Korsiko in na republiko San-Marino.

Italia Vae clamat. (Italija javka.) Razun kolere na Laškem tudi viharji grozo delajo. V Civitavechiji se je laška barka terčila z rusko in se potopila, samo trije mornarji so se rešili, zraven blaga je šlo pod morje 500.000 lir denarja. (Framasoni grabijo Cerkvi, morje pa framasonom.) Pri Mestri je grozen vertinec vso rast, v Savoni pa skladiša za premog pokončal. Kdo vé, koliko je pokončanih manjših bark, ker morje šibre k bregu meče. — Ognjenik Etna je začela iz 11 žrel ogenj bljuvati, ter so bližnji kraji v nevarnosti. — Benedke,

Bari, Brindisi zlasti so mesta, po katerih se kolera razodeva.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan duhoven priporočen za zdravje in pomoč — Neka oseba prosi bratovske molitve za pomoč pri očesni bolezni. — Domača živinica za srečo. — Gospa priporoča moža druge vere za spreobrnjenje. — Neka družina v hudih zadregah. — Dva zakonska para za spreobrnjenje (kletvina, prepir in odtod nesreča na vse strani). — Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Antonu v priprošnje ter v iskreno molitev priporočeni 3 zelo nevarno bolni dušni pastirji za urno ozdravljenje, kakor tudi za najdenje nekaj denarjev. — Uboga v velikih telesnih potrebah za pomoč. — Ponižno priporočimo v molitev velikega grešnika; zgubil je vso vero, več let že pri spovedi ni bil, v cerkev nikoli ne gre, vdal se je nesramnemu življenju, pijanosti, kletvi in drugim pregreham. (Op. Bilo je založeno; prosimo, naj se zdaj zanj toliko bolj goreče moli. Vr.) — Več dijakov, da bi svoje razrede dobro doveršili. — Vse, če bi bili kateri pozabljeni.

Zahvale.

Neka oseba se je hudo opekla, tako, da smo se bali za njeno življenje. Začela pa sem opravljati devetdnevnic v čast N. lj. G. presv. Serca, in obljubila, ako bom uslišana, da po „Zgodnji Danici“ hočem naznaniti; in glejte dobroto N. lj. G.: že tretji dan se ji je začelo boljšati, in je popolnoma ozdravela. Večkrat sem se tudi jaz priporočila, in vselej sem bila uslišana. Prepričana sem, da je bila to pomoč, ki mi jo je Bog poslal po blaženi M. Božji, za kar izrekujem tukaj tisočero hvalo.

Na Primorskem.

M. K.

Že mnogokrat sem se priporočil naši ljubi Gospej presv. Serca in opravljal v to „devetdnevnic“, da bi Ona meni v mojih dušnih in telesnih potrebah na pomoč prišla. In vselej, kadarkoli sem k Nji pribežal, in Njo pomoči prosil, sem bil za gotovo uslišan. Častimo toraj našo ljubo Gospo presvetelega Serca in prosimo jo Njene pomoči, gotovo bo vsakteremu pomagano.

Ljubljeno, hvaljeno in moljeno bodi povsod presveto Serce Jezusa, Marije in sv. Jožefa zdaj in na vekomaj! Amen.

M. K.

Bila sem zelo nevarno, za smrt bolna, in prevadena; priporočila pa sem se v bratovsko molitev po „Zgodnji Danici“ z obljubo, ako bode Božja volja, da zopet ozdravim, da se hočem tudi v „Zgodnji Danici“ zahvaliti. Ker sem zadobila popolno zdravje, naj bo tisučkrat zahvaljena in počesčena Naša ljuba Gospa presv. Jezusovega Serca, in njeni čisti zenin sveti Jožef!

Lucija Štupar.

Neka oseba se zahvaljuje naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu, za skazano pomoč v hudih dušnih, in denarnih zadevah, ki je neko družino v bratovsko molitev v „Zgodnjo Danico“, priporočila.

M. R.

Koledar za prihodnji teden:

31. velikega travna Sv. Kancijan in Tovarši. — Sv. Angela. — 1. rožnika Sv. Konrad. — 2. Sv. Erazem — 3. V nebohod N. G. J. Kr. Sv. Lucilijan (poganski duhoven v Kapadociji, je Kristusa spoznal, zato je bil s 4 dečki veržen v ognjeno peč; ko se pa nobenemu ni nič žalega zgodilo, so dečke ob glavo djali, njega pa križali. Na ravno tem mestu je bila ob glavo djana sv. Pavla, ktera je zbiral kri teh mučencev, in to po groznih mukah.) — 4. Sv. Kvirin, škof v Sisku. — 5. Sv. Bonifacij. — 9. Šesta nedelja po Vel. noči. Sv. Bertrand.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Družba ljubljanske ljudske kuhinje imela je te dni shod za preteklo družbino leto od 1. majnika 1885 do zadnjega aprila 1886. Raznih prihodkov imela je družba to leto 3853 gld. 26 kr., med temi tudi 1055 gld. 20 kr. od tako imenovane „študentovske kuhinje.“ Podelila je ljudska kuhinja preteklo leto 332.835 porcij, in sicer po 10, 6 in 3 kr.; zraven tega pa kruhov po 1 kr. 48.820. Iz tega je očitna velika delavnost dotečnega odbora gospodov in gospej, ki so res vse hvale vredni, toliko bolj, ker razun poslov vsi zastonj delajo. Vodnik in duša vse naprave je blagorodni gosp. Vinc. Hübschmann, c. kr. stotnik v pokoju, s svojo blago gospó. Naprava je toliko bolj doželjena in podpore vredna, ker brez nje bi se marsikteri reveži po šnopsarijah potikali in nadloga bila bi še več.

V Marijanišni kapeli se bo v nedeljo obhajalo „žegnanje“, ker patrona je Marija pomočnica. Ob devetih ho slovesno sveto opravilo; popoldne pa o poli sedmih. Obakrat bode darovanje za novo kapelo. Potreba je velika, le veliko „ofra“

Gorica. Duhovskih poskušanj 18., 19. in 20. t. m. so se udeležili č. gg.: Jož. Ballaben, Jak. Baneva, Andrej Ferfolia, Jan. Revignas, in Fr. Ziach. Č. g. Jan. Tribusson imenovan je administrator v Terziču (Monfalcone).

Na Robu pri Lašičah je umerl 21. t. m. č. g. župnik Primož Jan. R. I. P.

Procesije križevega tedna so prihodnji ponedeljek, torek in sredo. Treba je Boga prositi za dobro letino in obvarovanje pred vsemi nesrečami.

Skupna božja pot v Lurd. Pod zavetjem presvitega kardinala Dunajskega se je zbral odbor, med katerim sta tudi dva odlična gospoda naše dežele, ter pripravljata veliko avstrijsko romanje v Lurd, preslavno čudežno božjo pot. Iz Lurda se podajo romarji k presv. Jezusovemu Sercu v Paray-le-Monial. Sv. Ota Leon XIII so obdarovali to početje z velikimi odpustki. Natančnije o drugi priliki.

Iz Notranjskega mnogi glasovi naznanjajo, kako slovesno in spodbudljivo se je po vsih dotičnih krajih obhajalo deljenje sv. birm.

Prečast. gosp. dr. Juri Sterbenec, župnik v Hrenovicah, kakor se sliši, je dobil dekanjsko faro Leskovec. Bog daj srečo, blagoslov!

Pervi mučenec v novi Bosni. Prežalostno sporočilo je ravno došlo iz Bosne: da so razbojniki ubili prečast. misijonarja g. Val Lah-a. Naj bode prav gorko v molitev pripročen.

Pariški jud Retschild ima posestvo nad 300 tisoč hektarov zemljišča in si jih še vsako leto na tisoče zraven prikupi. On ima na stotine hiš in palač v Parizu, nešteto vinogradov okoli svoje grajšine; njegovo po-

sestvo zemljišč se ceni nad 1500 milijonov. Nad vsem tem se liberalci, prostozidarji in sploh sovražniki sv. Cerkve malo spotikajo; toliko pa bolj ako duhoven kake groše ali forinte zapusti, če tudi v dober namen.

Novosti. 1) Euchologium graeco-latinum in usum iuventutis literarum studiosae. Greško-latinski molitvenik za šolsko mladino, obsegajoč v obeh jezikih: Molitve jutranje, molitve pred učenjem; tri maše; molitve za spoved in sv. Obhajilo; razna premišljevanja, himne, molitve za praznike skoz leto in večernice. — Beseda je lahka v obeh jezikih, knjižica v Kampodonu lično natisnjena, s 172 str., stane eno marko. — Moli sicer naj vsak v tistem jeziku, kateri mu je bolj pri sercu, pri nas menda slovenski in latinski; ako pa želi dijak v tujem jeziku sv. mašo brati, kakor v greškem, naj bi jo saj poprej doma preštudiral, da mu potem molitev sega v serce; zakaj pri sv. maši naj misli na skrivnosti in ne še le na pomen posameznih besed. — Cena 62 kr.

2) Hundertdreissig Rosenkranzgeschichten von Dr. Jos. Ant. Keller. Mainz 1886. Prav rabna in podučna knjiga. 337 strani; 1 gld. 40 kr.

3) Exercitien für Priester, v. P. Marcus Prattes, iz reda najsv. Odrešenika. Na Dunaju 1885. Pripravna knjižica za domače duh. vaje; 232 strani. C. 90 kr.

4) Kurze Geschichte der Päpste von P. Maria von Boylesne S. J. 280 str. C. 1 gld. 40 kr. 1866.

5) Der schönste Tag des Lebens, od P. J. Buchmann-a O. S. B. s podobami, 33 zgodb za prvo sv. Obhajilo. C. 1 gld.

6) Unsere liebe Frau von Lourdes, von M. Hoffmann, blizo 500 str. C. 1 gld. 86 kr.

7) Kruh nebeški. Spisal J. Zupančič. Neprecenljiva knjiga. Tretji pomnoženi natis. Zraven glavnega namena je tudi ta, da čisti dobiček je odločen za ubožne „Vincencijevega društva.“ Prav primerna je ta knjiga za darilo otrokom za prvo in sploh za sv. Obhajilo, in ne manj udom povsod razširjene bratovšine sv. Rešnjega Telesa. C. v pol usnji 70 kr. v usnji 90 kr.

Palästina oder das heil. Land v. Teodor Westhaus, neu bearbeitet v. Erdman 1885; 214 str. Prav primerna knjiga za take, ki se želé o vsih ozirih Svete dežele ob kratkem podučiti. S 17 podobščinami in majhnim zemljevidom C. 1 gld. 49 kr.

Manuale sacerdotum Jož. Schneider-ja S. J.; 646 str. Zelo koristna in rabna duhovska knjiga, ki je doživela že mnogo izdaj. C. 3 gld. 41 gld.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: H. D. 50 kr. — Dobrotna gospa A. 2 gld. — Čast. g. Lor. Rozman 3 gld. — Č. g. kapl. Ant. Kukelj 2 gld. — Prečast. gosp. dek. M. Kožuh 5 gld. — Dva blaga pogrebca 70 kr. (Op. Zakasn.) — Čast. g. Jan. Dolžan 1 gld. 50 kr. — Č. g. kapl. Jan. Kobilica 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Iz Šmartina pri Kranji 7 gld. — Žabnica 2 gld. — Ihan 2 gld. 50 kr.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Ihan 15 gld. po č. g. župniku. — Žalina 20 gld. 50 kr. — Žabnica 8 gld (Drugi dar. o tem prih.)

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca: Č. g. Karol Čigon 1 gld. 60 kr.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Žabnica 6 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Neimenovan dobitnik 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: Čast. gosp. Ant. Koblar 50 gld.

Za potrebe: Čast. g. L. Rozman 2 gl.